

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 38/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 21 października 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 276/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę przy ferowaniu wyroku przez nieuzasadnione przyjęcie, że :</p> <p>- w rocznych oświadczeniach majątkowych, składanych przez oskarżonego J. B. jako radnego Gminy B. w okresie od 14</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

kwietnia 2015r do 12 kwietnia 2018r i jako W. (...) w dniu 18 kwietnia 2019r, dotyczących uzyskania przez niego przychodów i dochodów z prowadzonego gospodarstwa rolnego, celowo zataił on fakty uzyskania w tych latach dochodów tytułem dopłat z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa oraz sprzedaży inwentarza żywego - trzody chlewnej w kwotach określonych w akcie oskarżenia i że czyny te wypełniają znamiona przestępstw z art. 233 § 6 k.k, mimo iż okoliczności, w jakich były składane te oświadczenia, przyczyny, dla których oskarżony nie wpisał w pkt. II.3 oświadczenia przychodów i dochodów z gospodarstwa rolnego, brak możliwości ustalenia dochodu, rozumianego jako przychód pomniejszony o koszty /brak podstaw do przyjęcia, iż słowo "dochód" użyte było w innym znaczeniu/

z uwagi na
zwolnienie
prowadzących
gospodarstwa rolne
od płacenia podatku
dochodowego, a
więc tym samym
rejestrowania
przychodów,
kosztów i dochodów,
a bez rejestrowania
kosztów nie można
ustalić dochodów z
żadnej działalności,
wskazuje na to,
że postępowanie
oskarżonego nie
nosiło cech
umyślności
działania, które
jest koniecznym
warunkiem
zaistnienia
przestępstwa z art.
233 § 1 k.k., a tym
samym przestępstwa
z art. 233 § 6
k.k., tym bardziej,
że oświadczenia te
były składane także
Przewodniczącemu
Rady Gminy B.,
Staroście (...)
oraz Naczelnikowi
Urzędu Skarbowego
w B., które to organy
nie miały do nich
zastrzeżeń, mimo iż
w punkcie II.3 było
wpisane O,

- czyny
nieprawomocnie
przypisane
oskarżonemu J. B.
zawierają wyższy
niż znikomy stopień
społecznej
szkodliwości,
podczas gdy w

	<p>okolicznościach niniejszej sprawy zostały spełnione przesłanki określone w art. 1 § 2 w związku z art. 115 § 2 k.k. uzasadniające przyjęcie, że czyny te z powodu zaistnienia tych przesłanek nie stanowią przestępstwa.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Na wstępie przedmiotowych rozważań celowym jest przypomnienie, że zgodnie z naczelną zasadą prawa karnego nullum crimen sine lege, wyrażoną w art. 42 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 02 kwietnia 1997 roku - Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm. (w dalszej części określanej mianem "Konstytucja"), odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto dopuścił się czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. Inaczej rzecz ujmując, z zasady określoności</p>				

czynu wyrażonej w tym przepisie wynika to, że podstawą pociągnięcia do odpowiedzialności karnej jest wykazanie, że sprawca wypełnił swoim zachowaniem wszystkie znamiona ustawowe typu przestępstwa. Przy braku choćby jednego ze znamion w opisie czynu przypisanego nie jest dopuszczalne uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu przestępstwa. Znajdująca również swe oparcie systemowe w przytoczonym powyżej przepisie, określona w art. 1 § 1 k.k. zasada nullum crimen sine lege, zabrania posługiwania się przy opisie czynu zabronionego klauzulami generalnymi, które przesuwiają na sąd ustalenie, jakiego typu czyny uznane są zabronione pod groźbą kary. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż przepisy prawne, które ingerują w prawa jednostek, muszą być odpowiednio dostępne i

sformułowane z
wystarczającą
precyzją, aby
umożliwić
obywatelom
dostosowanie swego
zachowania do
zachowań prawnie
oczekiwanych. A
zatem, przepis art.
42 ust. 1 Konstytucji
Rzeczypospolitej
Polskiej określa
bezpośrednio
wymóg ustawowej
określoności czynów
zabronionych i ich
typów. Zakaz albo
nakaz obwarowany
sankcją karną
powinien być
sformułowany w
ustawie w sposób
precyzyjny i ścisły
(por. L. Kubicki,
op.cit., s. 25; B.
Kunicka-Michalska,
op.cit., s. 58;
Zasady techniki
prawodawczej.
Komentarz do
rozporządzenia, red.
J. Warylewski,
Warszawa 2003,
s. 326). W
piśmiennictwie
podkreśla się, że art.
42 ust.1 Konstytucji
formułuje jedną
z podstawowych
zasad prawa
karnego, której
obowiązywanie w
demokratycznym
państwie prawnym
nie budzi
wątpliwości. Zasada
ta służy gwarancji
ochrony prawnej
jednostek przed

arbitralnością oraz nadużyciami ze strony organów władzy publicznej. Chroni przed „dowolnością orzekania i sposobu wykonywania następstw czynów zabronionych, niewspółmierności tych następstw do winy i karygodności czynu” (por. L. Kubicki, Nowa kodyfikacja karna a Konstytucja RP, „Państwo i Prawo” z. 9-10/1998, s. 25; B. Kunicka-Michalska, (w:) Kodeks karny - część ogólna. Komentarz, red. G. Rejman, Warszawa 1999, s. 58). Z zasady wyłączności ustawy w sferze prawa represyjnego wynika, że zarówno czyn zabroniony, jak i rodzaj oraz wysokość kar, a także zasady ich wymierzania – muszą być, co do zasady, określone bezpośrednio w ustawie, co jednocześnie nie wyklucza możliwości doprecyzowania niektórych z tych elementów przez akty podustawowe. W doktrynie zaś przyjmuje się, że z zasady nullum crimen sine lege wynikają

następujące reguły szczególne: a) czyny zabronione muszą być określone w ustawie (nullum crimen sine lege scripta), z czego wynika zakaz wyprowadzenia odpowiedzialności karnej z innego źródła niż prawo stanowione, b) typy przestępstw muszą być określone w sposób maksymalnie dokładny (nakaz dostatecznej określoności) - (nullum crimen sine lege certa), c) niedopuszczalne jest stosowanie analogii na niekorzyść sprawcy (nullum crimen sine lege stricta) i wykładni rozszerzającej, d) ustawa karna wprowadzająca odpowiedzialność karną lub ją zaostrzająca nie może działać wstecz (nullum crimen sine lege praevia, lex retro non agit) - (por. W. Wróbel, Zmiana normatywna i zasady intertemporalne w prawie karnym, Kraków 2003, s. 100-101; A. Wąsek, Kodeks karny. Komentarz, t. I, (art. 1-31), Gdańsk 1999, s. 19-21;

L. Gardocki, Prawo karne, Warszawa 2009, s. 14). W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wielokrotnie prezentowane było stanowisko, że zasada określoności czynu zabronionego pod groźbą kary na gruncie prawa karnego ma charakter bezwzględny. Wskazując na funkcje prawa karnego w demokratycznym państwie prawa, Trybunał podkreślił, że jest nim wyznaczenie wyraźnych granic między tym, co dozwolone, a tym, co zabronione. Prawo karne ma chronić bowiem nie tylko państwo i jego instytucje, społeczeństwo lub poszczególne jednostki przed przestępstwami, ale także jednostki przed samowolą państwa (por. postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 września 1991 r., sygn. S 6/91, Legalis). Dlatego też materialne elementy czynu przestępnego, jak i elementy kary muszą być zdefiniowane w

ustawie w sposób kompletny, precyzyjny i jednoznaczny, tak by czyniły zadość wymaganiu przewidywalności, a więc możliwości uprzedniego i dokładnego poznania przez podmiot, jakie mogą być prawnokarne konsekwencje jego postępowania (por. orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 19 czerwca 1992 r., U 6/92, Legalis). Nie mogą być one – w sposób blankietowy – pozostawione do unormowania w akcie wykonawczym (por. orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 1 marca 1994 r., sygn. U 7/93, Legalis). W swoim orzecznictwie Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał, że konstytucyjne wymagania dotyczące przepisów karnych odnoszą się do wszystkich przepisów o charakterze represyjnym (sankcjonującym – dyscyplinującym), a więc do wszystkich przepisów, których celem jest poddanie obywatela jakiejś formie ukarania,

czy jakiejś sankcji (por. orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 01 marca 1994 r., U 7/93, Legalis; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 02 września 2008 r., sygn. K 35/06, Legalis oraz powołane tam orzecznictwo).
Bezwzględny charakter zasady wyłączności ustawowej w zakresie określoności czynu zabronionego pod groźbą kary, wynikający z art. 42 Konstytucji, obejmuje nie tylko odpowiedzialność karną za przestępstwa, ale również odnosi się do ustawowej określoności wykroczeń (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 08 lipca 2003 r., P 10/02, Legalis), a także do prawa karnego skarbowego i odpowiedzialności dyscyplinarnej, z tym że do odpowiedzialności dyscyplinarnej postanowienia art. 42 Konstytucji odnoszą się jedynie odpowiednio (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 06 listopada 2012 r., K 21/11,

Legalis). Przy czym, Trybunał Konstytucyjny dopuścił możliwość doprecyzowania w aktach podustawowych niektórych elementów czynu zabronionego (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 lutego 2001 r., P 2/00, Legalis). Zastrzegając wyłączność ustawy w zakresie określenia podmiotu, znamion przedmiotowych przestępstwa oraz kary, uznał, że nie jest wykluczone doprecyzowanie tych elementów w aktach wykonawczych wydanych w zgodzie z art. 92 Konstytucji. W myśl zaś art. 92 ust. 1 Konstytucji rozporządzenia są wydawane przez organy wskazane w Konstytucji, na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. Upoważnienie powinno określać organ właściwy do wydania rozporządzenia i zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu. A

zatem, możliwe jest dookreślenie pewnych elementów czynu zabronionego przez ustawodawcę w aktach podustawowych (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 08 lipca 2003 r., P 10/02, Legalis). Przy czym, ustawa powinna precyzyjnie określać zakres spraw przekazanych do unormowania, a jego materia musi być tożsama z uregulowanymi tej ustawy. Istotne jest, aby na podstawie samej ustawy adresat normy prawnej miał możliwość zorientowania się co do zasadniczej treści ustanowionego zakazu. Istotne jest to, że jednostka nie może pozostawać w nieświadomości lub niepewności co do tego, czy określone zachowanie stanowi czyn zabroniony pod groźbą sankcji. W świetle art. 42 ust. 1 Konstytucji, nie można także wykluczyć, aby ustawodawca określił pewne zachowania stanowiące czyn zabroniony w sposób na tyle ogólny, aby w ich zakresie mieściły

się różne działania, które są zabronione np. ze względu na cel, jaki ma być osiągnięty przez ich realizację (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 05 maja 2004 r., P 2/03, Legalis). Oczywiście posłużenie się odesłaniem w zakresie definiowania cech czynu nie przesądza jeszcze o przekroczeniu przez ustawodawcę konstytucyjnego standardu określoności czynu zabronionego. Przy czym, możliwy jest zakres odesłania represyjnych norm blankietowych musi czynić zadość wyznaczonym przez Konstytucję granicom kompetencji prawotwórczych organów władzy publicznej i w żadnym wypadku nie może odsyłać do przepisów, które nie mają charakteru prawa powszechnie obowiązującego (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 21 lipca 2006 r., P 33/05, Legalis). Dopuszcza się bowiem posługiwanie się przez ustawodawcę

tzw. przepisami karnymi niepełnymi, które odsyłają do innego aktu prawnego, w tym także podustawowego, w celu dookreślenia znamion danego czynu zabronionego (por. Zasady techniki ..., s. 328, L. Gardocki, Zasada nullum crimen sine lege a akty normatywne naczelnych organów administracji, „Państwo i Prawo” z. 3/1969, s. 517-518; L. Kubicki, op.cit. s. 26; B. Kunicka-Michalska, Zasady odpowiedzialności karnej. Komentarz, Warszawa 2006, s. 71-72).

Sąd odwoławczy nie będzie w tym miejscu przedstawiał w sposób szczegółowy techniki legislacyjnej aktów podustawowych ponieważ powyższe uwagi teoretyczne są wystarczające dla zrozumienia istoty przedmiotowej sprawy. Warto jedynie podsumować, że dopuszcza się więc regulowanie pewnych kwestii odnoszących się do odpowiedzialności karnej w akcie

podstawowym, gdy penalizacja pewnych zachowań jest niezbędna, a dokładne określenie znamion w ustawie jest niemożliwe (por. W. Wróbel, op.cit., s. 119-122, 127 i wskazana tam literatura; R. Góral, Kodeks karny. Praktyczny komentarz, Warszawa 2007, s. 12; A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 2007, s. 20).

W aspekcie powyższych uwag, przeanalizować należy treść czynu zabronionego opisanego w art. 233 § 6 k.k. pod kątem podmiotu czynu zabronionego, jego strony podmiotowej, przedmiotu ochrony oraz strony przedmiotowej.

Należy podkreślić, że w literaturze przeważa pogląd, iż jest to przestępstwo tzw. indywidualne co do czynu – własnoręczne, gdyż sprawcą może być tylko osoba, która składa oświadczenie, jeżeli przepisy ustawy przewidują możliwość odebrania od niej oświadczenia pod rygorem

odpowiedzialności karnej (por. B. Kunicka-Michalska, w: Wąsek, Kodeks karny, t. II, 2006, s. 166; podobnie M. Szewczyk, w: Zoll, Kodeks karny, t. II, 2006, s. 1013). Przy czym, w judykaturze funkcjonuje stanowisko, że występki z art. 233 § 6 k.k. ma charakter powszechny (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22.01.2003 r., I KZP 39/02, Legalis). Uznano bowiem, że nie są przestępstwami indywidualnymi te, w których ścieśnienie kręgu podmiotów wynika tylko z faktu, że działanie przestępne odbywa się w czasie wykonywania jakiejś czynności. Występek ten może popełnić każdy, za czym przemawia użycie w treści przepisu zaimka „kto” (analogicznie R. Góral, O. Górniok, Przepisy..., s. 135–136; R. Góral, Kodeks karny. Praktyczny komentarz, Warszawa 2002, s. 375; A. Marek, Prawo..., 2000, s. 108; T. Bojarski, Polskie prawo..., 2002, s. 120; W. Zalewski, [w:]

Kodeks karny. Część szczególna, t. 2, red. M. Królikowski, R. Zawłocki, 2013).

Od strony podmiotowej przestępstwo to można popełnić wyłącznie umyślnie zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym (minimalnym warunkiem spełnienia znamion strony podmiotowej w odniesieniu do cytowanego przestępstwa jest przewidywanie przez sprawcę nieprawdziwości jego oświadczenia i zarazem godzenie się z tym stanem rzeczy - por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 12.10.2017 r., II Aka 128/17, LEX nr 2412812).

Przedmiotem zaś ochrony wskazanego przepisu jest prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości oraz wiarygodność ustaleń dokonanych w postępowaniach przewidzianych na podstawie ustawy.

Jednocześnie od strony przedmiotowej polega ono na złożeniu fałszywego

oświadczenia (znamię czasownikowe czynu), jeżeli przepis ustawy przewiduje możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej. Pełny zatem zespół znamion czynu zabronionego można zatem poznać dopiero przez uzupełnienie blankietu zawartego w art. 233 § 6 k.k.

Oczywiście, stosownie do treści art. 233 § 2 k.k., składający oświadczenie musi być o tym rygorze powiadomiony. Jednocześnie upoważnienie do uprzedzenia o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia, o którym mowa w art. 233 § 6 k.k., musi wynikać z ustawy, na podstawie której prowadzone jest postępowanie, zatem takiego upoważnienia nie może kreować akt rangi podustawowej, jakim jest rozporządzenie ministra (tak też w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18.05.2009 r., IV KK 459/08, Legalis;

por. też wyrok WSA w Bydgoszczy z 12.06.2019, I SA/Bd 156/19, LEX nr 2687910).

Warunkiem zatem odpowiedzialności za złożenie fałszywego oświadczenia jest to, by przepis ustawy, na podstawie której oświadczenie jest składane, przewidywał możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej. Jeżeli ustawodawca zamierza nadać wymaganym oświadczeniom składanym przez zainteresowane podmioty rygor odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń (zeznań), to rygor ten każdorazowo wprowadza wprost do ustawy (zob. wyrok WSA w Krakowie z 10.06.2015 r., I SA/Kr 614/15, LEX nr 1748894). A contrario jeśli ustawa nie przewiduje takiego rygoru, to nie dochodzi do popełnienia niniejszego przestępstwa. Upoważnienie do

uprzedzenia o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia, o którym mowa w art. 233 § 6 k.k., musi wynikać z ustawy, na podstawie której prowadzone jest to postępowanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.04.2012 r., III KK 23/12, LEX nr 1162700).

Na kanwie przedmiotowej sprawy zważyć zatem należy – o czym była już mowa powyżej – na to, że wszystkie akty normatywne niższego rzędu, winny być zgodne z aktami normatywnymi wyższego rzędu. Takimi aktami niższego rzędu są rozporządzenia w stosunku do ustaw jako aktów wyższego rzędu. W konsekwencji więc, organ realizujący ustawową normę kompetencyjną w zakresie tworzenia rozporządzenia zobligowany jest do podjęcia tego aktu w granicach upoważnienia zawartego w ustawie i zgodnie z treścią ustawy. Obliguje do tego także

konstytucyjna zasada praworządności określona w art. 7 Konstytucji. Podejmując rozporządzenia na podstawie normy ustawowej, organ stanowiący musi więc ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu. Normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny, a zatem zakazuje się dokonywania wykładni zawężającej lub rozszerzającej przepisów kompetencyjnych. Przy czym, odstępnie od wytycznych zawartych w upoważnieniu ustawowym skutkujące istotnym naruszeniem prawa, ma miejsce zarówno w sytuacji wykroczenia poza zakres upoważnienia czy realizowanie go w sposób nieprawidłowy, jak i w przypadku niewypełnienia zakresu upoważnienia determinowanego przepisem upoważniającym. (por. wyrok

Wojewódzkiego
Sądu
Administracyjnego
siedziba w
Bydgoszczy z dnia
17.09.2019 r., II SA/
Bd 608/19, Legalis).

Nie budzi
wątpliwości, iż
ustawa jest aktem
prawnym
hierarchicznie
wyższym od
rozporządzeń.

Ustanowiony w
ustawie zasadniczej,
zamknięty katalog
źródeł prawa
skonstruowany jest
jednocześnie w
oparciu o zasadę
hierarchiczności. Z
zasady tej wynika,
że umocowanie do
wydawania aktów
niższego rzędu musi
wynikać z aktów
wyższego rzędu,
przy czym przepisy
zawarte w aktach
niższego rzędu nie
mogą naruszać
przepisów
zamieszczonych w
aktach wyższego
rzędu.

Hierarchiczna
budowa systemu
źródeł prawa
obliguje do przyjęcia
dyrektywy
interpretacyjnej, w
myśl której, w
razie kolizji między
normami prawnymi,
przepisy prawa
zawarte w akcie
wyższego rzędu
stosuje się przed

przepisami prawa zawartymi w akcie niższego rzędu. Hierarchiczność źródeł prawa wyklucza możliwość stosowania norm hierarchicznie niższych regulujących te same kwestie w sposób odmienny. Jest oczywiste, że rozporządzenie musi mieć charakter wykonawczy, więc ustawowe upoważnienie do wydania rozporządzenia może odsyłać do uregulowania tylko takie sprawy, które są już regulowane w ustawie i służą realizacji wyznaczonych w niej celów. Stanowienie przepisów, które są treścią wykroczałyby poza taki charakter, będzie zawsze równoznaczne z wyjściem poza dopuszczalne granice upoważnienia. Co do zasady, ustawa, w całej „szerokości” ustawodawstwa, może powierzać aktom wykonawczym dookreślenie niektórych regulowanych przez nią spraw. Granice owej delegacji mają charakter płynny i zależą – przede

wszystkim – od
charakteru
(przedmiotu)
normowanej
materii.

Wykroczenie poza tę
granicę powoduje,
że zarówno przepis
ustawy
upoważniający do
wydania zbyt
szerokiego
rozporządzenia, jak
i samo takie
rozporządzenie stają
się sprzeczne z
Konstytucją.

Przenosząc
powyższe na grunt
przedmiotowej
sprawy zważyć
należy, iż dla
przypisania
przestępstwa z art.
233 § 1 i 6
k.k. obok wykazania
obiektywnie
istniejących
warunków do
rozeznania
obowiązku
poddanego
reżimowi
odpowiedzialności
karnej, niezbędne
jest również
udowodnienie
strony podmiotowej
i to w postaci winy
umyślnej. Należy
zaznaczyć, iż czyn
penalizowany
treścią art. 233
§ 6 k.k. jest
przestępstwem
umyślnym,
popelnionym gdy
sprawca miał zamiar
np. zatajenia

prawdy, i zamiar ten ziszcza się zarówno wtedy gdy sprawca ma pełną świadomość, iż zataja to co mu jest wiadome (zamiar bezpośredni), ale także wtedy gdy z możliwością taką się liczy i godzi się na zatajenie tego, co mu jest wiadome (zamiar ewentualny).

Powyższe stanowisko znajduje odzwierciedlenie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 1999 r., sygn. II KKN 129/97, w świetle którego dla przypisania sprawcy popełnienia rzeczonoego przestępstwa niezbędne jest wykazanie zaistnienia znamion strony podmiotowej w postaci winy umyślnej. Inaczej mówiąc, to oskarżyciel musi zaprezentować dowody potwierdzające, że składający zeznanie czy oświadczenie, nie tylko ma możliwość ustalenia okoliczności, które powinien ujawnić, ale również ma świadomość, iż zataja znane mu okoliczności podlegające umieszczeniu w

stosownym oświadczeniu. Jednocześnie przesłanką odpowiedzialności karnej za występki fałszywego oświadczenia jest uprzedzenie osoby składającej oświadczenie majątkowe o odpowiedzialności karnej grożącej za podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy. Przy czym, upoważnienie do uprzedzenia o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia, o którym mowa w art. 233 § 6 k.k., musi wynikać z ustawy, na podstawie której prowadzone jest postępowanie, zatem takiego upoważnienia nie może kreować akt rangi podustawowej, jakim jest rozporządzenie ministra (tak też w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18.05.2009 r., IV KK 459/08, Legalis).

Oczywiście na gruncie analizowanej sprawy poczynić należy w tym miejscu uwagę, iż z zatajeniem prawdy będziemy mieli do czynienia wtedy, gdy

falsz sprowadza się do świadomego i celowego przemilczenia pewnych okoliczności (a więc na ujmowaniu przez zeznającego okoliczności obiektywnie i subiektywnie prawdziwych).

Innymi słowy, fałszywe zeznanie może polegać na tym, że zawiera ono okoliczności, których nie było, bądź okoliczności, które były w rzeczywistości, ale w formie istotnie odmiennej, lub na tym, że przemilcza ono okoliczności bądź zaprzecza okolicznościom, które rzeczywiście były (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22.01.2003 r., I KZP 39/02, Legalis).

Przed wszystkim, zauważyć należy, iż w obowiązującym stanie prawnym (sąd odwoławczy poddał analizie akty prawne wprowadzające obowiązek składania oświadczeń o stanie majątkowym przez osoby pełniące funkcje publiczne, wraz z obowiązującymi do nich formularzami, których w obrocie prawnym jest

kilkanaście) formularze oświadczeń w większości znajdują się w rozporządzeniach, co powoduje wiele problemów przy wypełnianiu oświadczeń, jak też ich późniejszej analizie i kontroli, gdyż zapisy w formularzach bywają często niespójne z zapisami ustawowymi. Zarówno przepisy dotyczące składania oświadczeń o stanie majątkowym, jak i wzory formularzy są w chwili obecnej niejednoznaczne, nieprecyzyjne i pozostawiają wiele możliwości interpretacyjnych. Bardzo istotną kwestią pozostaje również brak, w obecnym stanie prawnym, oficjalnej instrukcji do wypełniania oświadczeń majątkowych, która – w sytuacji niejasności przepisów i samych formularzy – pomogłaby osobom zobowiązanym do składania oświadczeń rzetelnie ująć stan swojego majątku, a zarazem wyeliminować sytuacje, w których jakiś składnik

majątku został pominięty wskutek niewiedzy, a nie w sposób celowy.

Odnosząc się do przepisów regulujących kwestie składania oświadczeń majątkowych przez radnych gminy mających zastosowanie w analizowanej sprawie wskazać należy, iż w myśl zaś art. 24h ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 713 ze zm.) radny, wójt, zastępca wójta, sekretarz gminy, skarbnik gminy, kierownik jednostki organizacyjnej gminy, osoba zarządzająca i członek organu zarządzającego gminną osobą prawną oraz osoba wydająca decyzje administracyjne w imieniu wójta są obowiązani do złożenia oświadczenia o swoim stanie majątkowym, zwanego dalej „oświadczeniem majątkowym”. Oświadczenie majątkowe dotyczy ich majątku odrębnego oraz

majątku objętego
małżeńską
wspólnością
majątkową.
Oświadczenie
majątkowe zawiera
informacje o:

1) zasobach
pieniężnych,
nieruchomościach,
udziałach i akcjach
w spółkach
handlowych oraz
o nabyciu od
Skarbu Państwa,
innej państwowej
osoby prawnej,
jednostek
samorządu
terytorialnego, ich
związków,
komunalnej osoby
prawnej lub od
związku
metropolitalnego
mienia, które
podlegało zbyciu w
drodze przetargu,
a także dane o
prowadzeniu
działalności
gospodarczej oraz
dotyczące
zajmowania
stanowisk w
spółkach
handlowych;

2) dochodach
osiąganych z tytułu
zatrudnienia lub
innej działalności
zarobkowej lub
zajęć, z podaniem
kwot uzyskiwanych z
każdego tytułu;

3 mieniu ruchomym o wartości powyżej 10 000 złotych;

4) zobowiązaniach pieniężnych o wartości powyżej 10 000 złotych, w tym zaciągniętych kredytach i pożyczkach oraz warunkach, na jakich zostały udzielone.

Przy czym, Prezes Rady Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, wzór formularza oświadczenia majątkowego radnego oraz wzór formularza oświadczenia majątkowego wójta, zastępcy wójta, sekretarza gminy, skarbnika gminy, kierownika jednostki organizacyjnej gminy, osoby zarządzającej i członka organu zarządzającego gminną osobą prawną oraz osoby wydającej decyzje administracyjne w imieniu wójta, uwzględniając zakazy określone w odniesieniu do tych osób w przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności

gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz.U. z 2019 r. poz. 2399) – ar. 24 h ust. 13 ustawy z dnia 08 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 713 ze zm.). Powyższe Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów w sprawie określenia wzorów formularzy oświadczeń majątkowych radnego gminy, wójta, zastępcy wójta, sekretarza gminy, skarbnika gminy, kierownika jednostki organizacyjnej gminy, osoby zarządzającej gminną osobą prawną oraz osoby wydającej decyzje administracyjne w imieniu wójta z dnia 26 lutego 2003 roku (tj. Dz. U. z 2017 r., poz. 2020 z późn. zm.) stanowi zaś, że określa się wzór przedmiotowej formularza stanowiącego załącznik numer 1 (w przypadku radnego gminy).

Natomiast w przypadku radnych powiatu (w tym wicestarosty powiatu) problematykę tą

reguluje art. 25c ust. 1 ustawy o samorządzie powiatowym z dnia 05 czerwca 1998 r. (tj. Dz. U. Z 2020 r., poz. 920 ze zm.) zgodnie z którym radny, członek zarządu powiatu, sekretarz powiatu, skarbnik powiatu, kierownik jednostki organizacyjnej powiatu, osoba zarządzająca i członek organu zarządzającego powiatową osobą prawną oraz osoba wydająca decyzje administracyjne w imieniu starosty są obowiązani do złożenia oświadczenia o swoim stanie majątkowym, zwanego dalej „oświadczeniem majątkowym”. Oświadczenie majątkowe dotyczy ich majątku odrębnego oraz majątku objętego małżeńską wspólnością majątkową. Oświadczenie majątkowe zawiera informacje o:

- 1) zasobach pieniężnych, nieruchomościach, udziałach i akcjach w spółkach handlowych oraz

o nabyciu od Skarbu Państwa, innej państwowej osoby prawnej, jednostek samorządu terytorialnego, ich związków, komunalnej osoby prawnej lub związku metropolitalnego mienia, które podlegało zbyciu w drodze przetargu, a także dane o prowadzeniu działalności gospodarczej oraz dotyczące zajmowania stanowisk w spółkach handlowych;

2) dochodach osiągniętych z tytułu zatrudnienia lub innej działalności zarobkowej lub zajęć, z podaniem kwot uzyskiwanych z każdego tytułu;

3) mieniu ruchomym o wartości powyżej 10 000 złotych;

4) zobowiązaniach pieniężnych o wartości powyżej 10 000 złotych, w tym zaciągniętych kredytach i pożyczkach oraz warunkach, na jakich zostały udzielone.

Przy czym, Prezes Rady Ministrów

określa w drodze rozporządzenia, wzór formularza oświadczenia majątkowego radnego oraz wzór formularza oświadczenia majątkowego członka zarządu powiatu, sekretarza powiatu, skarbnika powiatu, kierownika jednostki organizacyjnej powiatu, osoby zarządzającej i członka organu zarządzającego powiatową osobą prawną oraz osoby wydającej decyzje administracyjne w imieniu starosty, uwzględniając zakazy określone w odniesieniu do tych osób w przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz.U. z 2019 r., poz. 2399).

Powyższe Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów w sprawie określenia wzorów formularzy oświadczeń majątkowych radnego powiatu, członka zarządu powiatu, sekretarza

powiatu, skarbnika powiatu, kierownika jednostki organizacyjnej powiatu, osoby zarządzającej i członka organu zarządzającego powiatową osobą prawną oraz osoby wydającej decyzje administracyjne w imieniu starosty z dnia 26 lutego 2003 roku (tj. Dz. U. z 2017 r., poz. 2019 z późn. zm.) stanowi zaś, że określa się wzór przedmiotowej formularza stanowiącego załącznik numer 2 (w przypadku wicestarosty).

Jednocześnie w myśl art. 24l ustawy z dnia 08 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 713 ze zm.) i art. 25g ustawy o samorządzie powiatowym z dnia 05 czerwca 1998 r. (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 920 ze zm.) podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w oświadczeniu majątkowym, powoduje odpowiedzialność na podstawie art. 233 § 1 Kodeksu karnego.

Na kanwie tej sprawy bezspornym jest, że oskarżony

J. B. składał oświadczenia majątkowe jako Radny Gminy B. w dniach: 14 kwietnia 2015 roku, 19 kwietnia 2016 roku, 12 kwietnia 2017 roku, 12 kwietnia 2018 roku oraz jako Wicestarosta Starostwa Powiatowego w B. w dniu 18 kwietnia 2019 roku. Jednocześnie z ustaleń poczynionych w trakcie przedmiotowego postępowania wynika, że oskarżony uzyskiwał przychód z tytułu sprzedaży żywego inwentarza – trzody chlewnej oraz corocznie w okresie objętym zarzutami otrzymywał dopłaty z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

Zdaniem sądu odwoławczego analizując przywołane powyżej przepisy zarówno rangi ustawowej, jak i podustawowej nie można zaaprobować faktu uszczegółowienia i dookreślenia wykazu składników majątkowych podlegających ujawnieniu w

oświadczeniu majątkowym we wzorcowym formularzu oświadczenia majątkowego określonym mocą rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów, albowiem zestawienie sprecyzowanych w nim składników ze wskazanymi (w sposób enumeratywny) w cytowanej ustawie o samorządzie gminnym implikuje stwierdzenie, że w sposób niedopuszczalny – w świetle obowiązujących reguł konstytucyjnych – poszerzają one podlegające ujawnieniu informacje o składnikach majątkowych.

Odnosząc powyższe do treści art. 24 h ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 713 ze zm.) i art. 25c ust. 1 ustawy o samorządzie powiatowym z dnia 05 czerwca 1998 r. (tj. Dz. U. Z 2020 r., poz. 920 ze zm.) należy zatem rozważyć,

czy obowiązkiem J. B. było ujawnienie powyższych informacji w składanych oświadczeniach majątkowych i czy temu obowiązkowi oskarżony świadomie i celowo uchybił naruszając tym samym normę wyrażoną w art. 233 § 6 k.k.

Otóż odpowiedź jest zdecydowanie przecząca. Zauważyć bowiem należy, iż obowiązek takowy należałoby wyinterpretować wyłącznie w sytuacji po pierwsze uznania, że dopłaty uzyskiwane z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa stanowią dochód w rozumieniu art. 24 h ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 08 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 713 ze zm.) i art. 25c ust. 1 pkt 2 ustawy o samorządzie powiatowym z dnia 05 czerwca 1998 r. (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 920 ze zm.), a po drugie ustalenia, że rzeczywiście ze sprzedaży trzody chlewnej oskarżony uzyskał „czysty“ podlegający

ujawnieniu w
złożonym
oświadczeniu.

Rozpoczynając
rozważania
dotyczące tej
kwestii, należy w
pierwszej kolejności
odnieść się do
przepisów
regulujących status
dotacji na gruncie
podatków
dochodowych.

Trzeba zauważyć, że
otrzymane dotacje
są dla podatnika
przysporzeniem
majątkowym, w
związku z czym
konieczne staje się
ustalenie, czy mamy
w tym przypadku
do czynienia z
przychodem
podlegającym
opodatkowaniu.

Na początku
podkreślić należy, że
zgodnie z art. 14
ust. 2 pkt 2 ustawy
ustawy o podatku
dochodowym od
osób fizycznych z
dnia 26 lipca 1991
roku (tj. Dz. U. z
2020 r., poz. 1426 ze
zm.) przychodem z
pozarolniczej
działalności
gospodarczej są
dotacje i subwencje,
dopłaty, z
zastrzeżeniem ust.
3 pkt 13, i
inne nieodpłatne
świadczenia
otrzymane przez

przedsiębiorcę na pokrycie kosztów albo jako zwrot wydatków, z wyjątkiem gdy przychody te są związane z otrzymaniem, zakupem albo wytworzeniem we własnym zakresie środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych, od których zgodnie z przepisami o podatku dochodowym dokonuje się odpisów amortyzacyjnych. Kluczowy w kontekście analizowanego zagadnienia jest wyjątek (zastrzeżenie) ustanowiony w art. 14 ust. 3 pkt 13 cytowanej ustawy. Zgodnie z tym przepisem do przychodów z działalności gospodarczej nie zalicza się kwot otrzymanych od agencji wykonawczych, jeżeli agencje te otrzymały środki na ten cel z budżetu państwa. W konsekwencji dotacje otrzymane od agencji wykonawczych w ogóle nie stanowią

przychodu
podatkowego.
Warto w tym
miejscu wspomnieć
również o możliwych
zwolnieniach
podatkowych w
zakresie dotacji. W
przypadku analizy
dotacji otrzymanej z
Agencji
Restrukturyzacji i
Modernizacji
Rolnictwa, kluczową
informacją jest fakt,
że Agencji
Restrukturyzacji i
Modernizacji
Rolnictwa stanowi
agencję
wykonawczą. To
zatem oznacza, że
zastosowanie
znajdzie art. 14 ust.
3 pkt 13 cytowanej
ustawy, wskazujący,
że tego rodzaju
przysporzenie
majątkowe nie
stanowi przychodu z
działalności
gospodarczej. Zatem
nie znajdzie tu
zastosowanie
zwolnienie od
podatku. Tego
rodzaju
przysporzenie
zostało bowiem
całkowicie
wyłączone z
kategorii przychodu
podatkowego. Takie
też stanowisko
zaprezentował (...)
w interpretacji z
9 lutego 2018
r., nr (...), gdzie
wskazano, że
Agencja

Restrukturyzacji i
Modernizacji
Rolnictwa jest
agencją
wykonawczą, a
zatem otrzymana
od niej pomoc
finansowa nie będzie
stanowić przychodu
podatkowego z
pozarolniczej
działalności
gospodarczej z
uwagi na treść art.
14 ust. 3 pkt 13
ustawy o podatku
dochodowym od
osób fizycznych z
dnia 26 lipca
1991 roku. Skoro
zatem uzyskana
pomoc finansowa
nie stanowi
przychodu
podatkowego to nie
podlega zwolnieniu
od opodatkowania
podatkiem
dochodowym od
osób fizycznych na
mocy art. 21
ust. 1 pkt 137
ustawy o podatku
dochodowym od
osób fizycznych z
dnia 26 lipca 1991
roku; por. też
wyrok NSA z dnia
25.02.1998 r., I
SA/Gd 1920/96).
A zatem, dopłaty
bezpośrednie
uzyskane na
podstawie decyzji
Agencji
Restrukturyzacji i
Modernizacji
Rolnictwa,
pochodzące ze
środków Unii

Europejskiej oraz z funduszy krajowych stanowią przychód z działalności rolniczej i podlegają wyłączeniu z opodatkowania podatkiem dochodowym od osób fizycznych (art. 14 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 21 ust. 1 pkt 129 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z dnia 26 lipca 1991 roku – tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 1426 ze zm. (red. J. Marciniuk, Podatek dochodowy od osób fizycznych, Komentarz 2017, wyd. 18). Co więcej, na gruncie przedmiotowej sprawy nie ulega wątpliwości, iż kwoty pozyskane przez oskarżonego J. B. z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa jakkolwiek stanowiły przychód z działalności rolniczej, ale nie można ich określać mianem dochodów. Bowiem o ile pojęcie dochodu nie zostało zdefiniowane w ustawie o samorządzie gminnym oraz w ustawie o samorządzie powiatowym, tym niemniej

odkodowując jego znaczenie należy uznać, że chodzi o dochód w rozumieniu przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (analizując różnego rodzaju akty prawne tylko w tej ustawie znajduje się jego definicja legalna). Oznacza to, że pod pojęciem tym rozumieć należy dodatnią nadwyżkę sumy przychodów z danego źródła nad kosztami ich uzyskania osiągniętą w roku podatkowym (art. 9 ust. 2 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z dnia 26 lipca 1991 roku). A zatem, w przypadku, gdy koszty uzyskania są większe od uzyskanych w ciągu roku podatkowego przychodów, podatnik ponosi stratę, a w sytuacji gdy koszty te równoważą się z przychodami, podatnik nie ponosi straty, ale też nie pozyskuje dochodu. Na marginesie jedynie zaznaczyć należy, iż w myśl art. 9 cytowanej ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych,

niedopuszczalne jest rozliczanie straty ze źródeł przychodów, z których dochody są wolne od podatku dochodowego (red. J. Marciniuk, Podatek dochodowy od osób fizycznych, Komentarz 2017, wyd. 18).

W aspekcie powyższego na gruncie niniejszej sprawy stwierdzić należy brak okoliczności, które przemawiałyby za umyślnością i zawinionym działaniem oskarżonego w składaniu oświadczeń majątkowych. Bowiem oskarżony składając zakwestionowane oświadczenia mógł zakładać, iż w związku z tym, że prowadził działalność rolniczą (nie stanowiącą działu specjalnego produkcji rolnej), która to zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 lipca 1991 o podatku dochodowym od osób fizycznych, nie podlega opodatkowaniu podatkiem dochodowym, nie musiał prowadzić rejestru przychodów i ponoszonych

kosztów, a zatem wykazywać wystąpienia sytuacji, w których to przychody równały się z ponoszonymi kosztami ich uzyskania (bądź nawet koszty te były wyższe), co konsekwencji rzutowało na brak dochodów. Nie sposób przeto wnioskować, aby oskarżony składając zakwestionowane oświadczenia majątkowe, zamierzał ukryć przed organami samorządu terytorialnego, czy opinią publiczną prawdziwe informacje o jego rzeczywistym stanie majątkowym. Tym bardziej, jeśli zważyć, że w obecnym stanie prawnym nie ma oficjalnej instrukcji (o czym była już mowa powyżej) do wypełniania oświadczeń majątkowych, która to – przy uwzględnieniu faktu, iż formularze oświadczeń majątkowych w większości znajdują się w rozporządzeniach, a nie w ustawach co powoduje wiele problemów przy ich wypełnianiu,

jako że zapisy w formularzach bywają często niespójne z zapisami ustawowymi – pomogłaby osobom zobowiązanym do składania oświadczeń rzetelnie ująć stan swojego majątku, a zarazem wyeliminować sytuacje, w których jakiś składnik majątku został pominięty wskutek niewiedzy, a nie w sposób celowy. Podkreślić przy tym należy, iż informacje wskazywane w oświadczeniach majątkowych są weryfikowalne. Kompetencje rutynowe w zakresie analizy danych zawartych w oświadczeniu majątkowym przysługują podmiotom, którym oświadczenia majątkowe są składane, jak też urzędom skarbowym właściwym miejscowo dla osoby składającej oświadczenie. Podmiot dokonujący analizy, jest uprawniony do porównania treści analizowanego oświadczenia majątkowego z zeznaniem o wysokości

osiągniętego dochodu w roku podatkowym (PIT). W przypadku podejrzenia, że osoba składająca oświadczenie majątkowe podała w nim nieprawdę lub zataiła prawdę, w/w podmiot wzywa tę osobę do skorygowania informacji uwzględnianych w przedłożonych oświadczeniach. Mimo tego, oskarżony był wzywany tylko raz do dokonania takiej korekty. Nie ma więc mowy o żadnym zatajeniu, a wręcz przeciwnie – oskarżony pozostawał w przekonaniu, że prawidłowo wypełniał oświadczenia majątkowe. Nie sposób zatem przyjąć, aby oskarżony działał z zamiarem zatajenia faktu uzyskiwania przychodów tym bardziej, iż w głównej mierze chodziło tu o dotacje z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, w przypadku, których dane dotyczące ich pozyskiwania są dostępne na stronie internetowej i każdy

może zapoznać się z taką informacją. Pozbawiona więc logiki jest jakakolwiek argumentacja, że oskarżony chciał ukryć rzeczony dofinansowania. Odnośnie zaś kwestii dotyczącej nieujawnienia w zakwestionowanych oświadczeniach majątkowych środków pieniężnych ze sprzedaży trzody chlewnej, to również zdaniem Sądu Okręgowego nie ma podstaw aby twierdzić, iż owe „braki” były wynikiem celowych, zamierzonych i przemyślanych działań podejmowanych przez oskarżonego. Podkreślić wszak należy, iż oskarżony wiedząc, że nie dotyczą go przepisy ustawy regulującej opodatkowanie podatkiem dochodowym, pozostawał w przekonaniu, iż nie musi wykazywać uzyskiwanych przychodów tudzież dochodów. Poza tym zakładał, że skoro przychody w postaci rzeczonych środków równały się z poniesionymi kosztami ich

uzyskania (a nawet koszty przychody te przewyższały), wskazywanie ich było niecelowe.

Reasumując, zważywszy na powyższe zwrócić należy również uwagę na okoliczność, iż oskarżony w swych wyjaśnieniach podkreślał, że jego gospodarstwo rolne nie przynosi dochodu, a wypełniając oświadczenia kierował się pojęciem dochodu, a nie przychodu. Nadto, ze złożonego przez oskarżonego szczegółowego wyliczenia (vide k. 128-130) – nie kwestionowanego przez oskarżyciela publicznego – wynika klarownie jakie koszty i wydatki poniósł oskarżony w związku z prowadzeniem rodzinnego gospodarstwa rolnego w latach 2014 – 2018, a także jakie pozyskał przychody zarówno z Agencji (...), jak i ze sprzedaży tuczników. Przedmiotowe zestawienie wskazuje, że w istocie rzeczy przedmiotowe

gospodarstwo nie przynosiło mu dochodów (brak jakichkolwiek dowodów negujących taki stan rzeczy), a zatem, oskarżony miał pełne podstawy do twierdzenia, że nie wpisania dochodu z tego tytułu było spowodowane zwyczajnie jego brakiem. Inną rzeczą natomiast jest to, że niedopuszczalne jest dekodowanie - na podstawie art. 24 h ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 08 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 713 ze zm.) i art. 25c ust. 1 pkt 2 ustawy o samorządzie powiatowym z dnia 05 czerwca 1998 r. (tj. Dz. U. Z 2020 r., poz. 920 ze zm.) - obowiązku ujawnienia przychodów z powyższych źródeł i tym samym przypisanie oskarżonemu czynu polegającego na niewykazaniu przychodu osiągniętego z tytułu dopłat z Agencji (...) oraz kwot z tytułu sprzedaży trzody chlewnej na podstawie wskazanych przepisów, które co

istotne zobowiązują jedynie do wykazania kwoty uzyskanego dochodu. Fakt, iż w formularzach przygotowanych na podstawie rozporządzeń Prezesa Rady Ministrów w punktach II ust. 3 znalazł się zapis wskazujący na konieczność określenia, jakie przychody i dochody osiągnął sporządzający oświadczenie majątkowe w roku ubiegłym nie oznacza, że rzeczywiście taki obowiązek ciążył na oskarżonym J. B.. Bowiem jako osoba składająca oświadczenie majątkowe był on zobowiązany – zgodnie z treścią art. 24 h ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 08 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 713 ze zm.) i art. 25c ust. 1 pkt 2 ustawy o samorządzie powiatowym z dnia 05 czerwca 1998 r. (tj. Dz. U. Z 2020 r., poz. 920 ze zm.) - wyłącznie do wskazania dochodów (a co zostało wykazane powyżej takowych w

latach 2014 – 2018 nie uzyskał).			
Wniosek			
Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów względnie o zmianę zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k., albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek o uniewinnienie oskarżonego J. B. okazał się być zasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE			

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zmiana wyroku polegająca na uniewinnieniu oskarżonego J. B. od przypisanych mu czynów.		

Zwięźle o powodach zmiany		
<p>Zachowanie oskarżonego J. B. nie wyczerpuje znamion przestępstwa stypizowanego w art. 233 § 6 k.k. poprzez nie ujawnienie w kwestionowanych oświadczeniach majątkowych dopłat z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa oraz zasobów pieniężnych pochodzących ze sprzedaży trzody chlewnej, co szczegółowo zostało wykazane w punkcie 3.1 niniejszego uzasadnienia.</p>		
5.2.2.	Przedmiot i zakres zmiany	
Uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 3 zaskarżonego wyroku.		
Zwięźle o powodach zmiany		
Zważywszy na wynik postępowania odwoławczego i uniewinnienie oskarżonego J. B. od przypisanych mu czynów niezbędne		

<p>było uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 3 zaskarżonego wyroku wydanego w trybie art. 44 § 1 k.k. w przedmiocie orzeczenia przypadku dowodów rzeczowych w postaci oświadczeń majątkowych z dnia 16.04.2019r. i 18.12.2019r. (vide k. 151).</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3	W oparciu o przepisy art. 634 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k., Sąd Okręgowy kosztami procesu w sprawie		

	obciążył Skarb Państwa.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego J. B..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 21 października 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 276/20.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------